

τὸ ἔτος 1718 ἐν Πασσάροβιτζ εἰρήνης ἔμεινεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Τουρκίας μέχρι τῆς 20 Ἑβρίου 1822, ὅτε κατελήφθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν τοῦ Σταύκου Σταύκο-πούλου,

Ἐν Ναυπλίῳ, 1 Ἰουνίου 1879. Μ. Γ. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ'

Τῆς ΚΥΡΙΑΣ Χ' — Εἰς ΜΕΔΙΟΛΑΝΑ

Ἐν Ἀθήναις, τῆς 30 Μαΐου 1879.

Ἐχεις δίκαιον. Τὰ Μεδιόλανα εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ ὠραιότερα πόλις τῆς Ἰταλίας. Δὲν ἔχουσι βεβαίως οὔτε τὴν ζωηρότητα τῆς Νεαπόλεως, οὔτε τὸ κλασικὸν γόητρον τῆς Ῥώμης, οὔτε τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐκείνην σεμνότητα καὶ χάριν τῆς Φλωρεντίας. Δὲν ἔχουσιν ὅμως ἐπίσης οὔτε τὸν ἐπαιτικὸν καὶ ῥυπαρὸν πληθυσμὸν τῆς πρώην πρωτεύουσος τοῦ παλαιοῦ νεαπολιτικοῦ βασιλείου, οὔτε τοὺς ῥασοφόρους καὶ τὰς κωδικουσίας καὶ τοὺς λοιμώδεις πυρετοὺς τῆς οὐρανίας πόλεως, οὔτε τὴν ἐρημίαν ἐκείνην τῆς βασιλίδος τῆς Τοσκάνης, ἥτις ἐμπνέει σήμερον ἀληθῆ λύπην εἰς τὸν γνωρίζαντα τὴν Φλωρεντίαν ἀλλοτὲ ποτε, εἰς ἡμέρας δόξης παρελθούσης. Ὁλίγας ἡμέρας ἔμεινα πρὸ τιῶν ἐτῶν εἰς Μεδιόλανα. Μὲ ἠύφραναν ὅμως, σὲ βεβαίῳ, κατὰ τὸ βραχὺ αὐτὸ διάστημα, τὸ ἐξωτερικὸν ἐκεῖνο ἦθος τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον βλέπει εὐθύς πρῶτον ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν, καὶ τὸ ὁποῖον διαθέτει τόσον εὐχαρίστως τὸν θεατὴν, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν τὸ ἀπαντήσῃ, εἴτε εἰς πόλιν ὀλόκληρον, εἴτε εἰς οἰκίαν εἴτε καὶ εἰς ἄτομον ἄπλοῦν. Εἴσελθε εἰς Ὀλλανδικὴν οἰκίαν, καὶ θὰ ἰδῆς πόσῃ θὰ αἰσθανθῆς εὐχαρίστησιν, βλέπουσα πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καθάρια καὶ ἐν τάξει, τὸ ἔδαφος στίλβον, τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων ἀστραπτύσσας ἀπὸ τὸ τρίψιμον, τὰ παραπετάσματα λευκὰ ὡς χιόνα, τὰ κλειθρα λάμποντα ὡς κάτοπτρα. Αἰσθάνεσαι εὐθύς, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης οὐ μόνον εὐπορεῖ, ἀλλὰ καὶ γνωρίζει πῶς πρέπει νὰ ζῆσῃ ἐν εὐπορίᾳ· τὸν μακαρίζεις ἐνδομύχως, ἡ εὐμερία ἐκείνη ἀνατακτάται εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ ἀνατέλλει κατόπιν ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, καὶ ἡ καρδιά σου εὐρύνεται ὑπὸ ἀνεξήγητόν τι ἀλλ' εὐάρεστον συναίσθημα, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς προξενεῖ τὸ ἄρωμα εὐόσμου ἄνθους. Δὲν ἤξεύρω, ἂν ἐρμηνεύω καλῶς τὴν ἰδικὴν σου εὐχαρίστησιν, ἀλλ' εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον τοιαύτην τιὰ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν ἢ πόλιν σου, ὅτε κατὰ πρῶτον τὴν εἶδα. Ἡ καθαριότης τῶν ὁδῶν καὶ τῶν κατοικίων, ἡ αὐτάρκης ἐκείνη εὐχαρίστησις ἡ λάμπουσα ἐπὶ τῆς χρηστῆς αὐτῶν καὶ ἀκάκου μορφῆς, τὸ σπεῦδον καὶ μεμετρμένον βῆμά των, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσυμπέραινε τις εὐθύς, ὅτι οἱ βαδίζοντες οὔτε κηφῆνες ἦσαν οὔτε πε-

ρίεργοι, ἀλλὰ μετέβαινον εἰς τὸ ἔργον των, ὅλα αὐτά, ὡς καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις ἐπαιτῶν καὶ ἀργῶν ἀνθρώπων, μού ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν ὁποῖαν εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἠσθάνθη ἐυρωπαϊκὴν πόλιν.

«Ἀλλὰ, θὰ ἐκφωνήσῃς βέβαια, ἐγὼ σοῦ ζητῶ νέα ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ σὺ μοῦ γράφεις διὰ τὰ Μεδιόλανα!» Συγχώρει με, ἀγαπητή μου· ἔχεις δίκαιον. Ἐλησμονήθη πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ δὲν σοῦ γράφω καὶ διατί ἐλησμονήθη, διότι . . . γνωρίζω ὅτι θέλεις ἐπιστολὰς couleur de rose, καὶ ἂν σοῦ ἔγραφον τὴν αἰτίαν τῆς λήθης μου, πολὺ διαφορετικὸν θὰ εἶχεν ἡ αἰτιολογία μου τὸ χρῶμα.

Νέον ἐξ Ἀθηνῶν δὲν ἔχω ἄλλο μεγαλείτερον καὶ σπουδαιότερον νὰ σοῦ γράψω, εἰμὴ ὅτι ὁ θίασος τοῦ Ταβουλάρη ἤρχισε τέλος πάντων τὰς παραστάσεις του παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. Λέγω ὄχθας, σημειῶσαι, ἐξ ἀπλῆς παραδόσεως, χωρὶς νὰ ἐννοῶ παντάπασιν νὰ προσβάλω τὸν εἰρηρικὸν μας Ἰλισσόν, ὀνομάζουσα αὐτὸν ποτάμιον. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως ἐπιτροπὴ ἔκριεν ἀναγκαῖον νὰ ἐγείρῃ παρόχθια τεῖχην, ἵνα προφυλάξῃ, φαίνεται, τὰ χῶματα τῆς ὁδοῦ ἐναντίον τῆς κατακτητικῆς ὁρμῆς τοῦ κλασικοῦ ῥύακος. Ἄλλ' ὁ πτωχὸς—τῷ ὕδατι—Ἰλισσὸς δὲν ἔχει ἀναντιρρήτως κακοὺς σκοποὺς, καὶ ἁμοιάζει, νομίζω, αὐτὴν τὴν φορὰν, μὲ κράτος τι, κλασικὸν ἐπίσης, τὸ ὁποῖον ἐμπόδιζον ἄλλα μεγαλείτερα κράτη νὰ πολεμήσῃ, ἐνῶ ἐκεῖνο τὸ ταλαίπωρον οὐδὲ κἂν ἐσυλλογίζετο τοιαῦτα κινδυνώδη ἐπιχειρήματα. Ἦρχισε λοιπὸν ὁ κλασικὸς Μένανδρος τὰς κλασικὰς του παραστάσεις παρὰ τὸ κλασικὸν ποτάμιον, ἡκυριολεκτικώτερον παρὰ τὰ χαλίκια τοῦ κλασικοῦ ποταμίου, ἐπὶ θεάτρου ἀνακαινισθέντος ἐκ βάθρων, ὑπὸ τὴν λάμπην ἀερίφωτος αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ἀπέναντι κοινού, τὸ ὁποῖον τίποτε ἄλλο δὲν θέλει καλλίτερον, εἰμὴ νὰ ἀνατριχιάζῃ ἑκατοντάκις τῆς ἐσπέρας πρὸς τὰς φοβερὰς σκηνὰς τῶν οἰκογενειακῶν δραμάτων τοῦ Denney, νὰ μουσχεύῃ τέσσαρα τοῦλάχιστον μανδύλια διὰ τῶν δακρῶν, ἄτινα προκαλεῖ ἡ περιπαθὴς ἀπαγγελία τῆς πρωταγωνιστρίας, καὶ νὰ χειροκροτῇ ἐκθύμως la prose τοῦ κ. Ταβουλάρη, ὅστις ἀπὸ τινος ἔγινε καὶ μεταφραστής, καί—μὰ τὸν Θεόν, νομίζω καὶ συγγραφεύς. Εἰς αὐτοῦ τοῦλάχιστον τὸν κάλαμον ἀπέδωκε τὸ κοινὸν τὴν προκήρυξιν, δι' ἧς ὁ θίασὸς του ἐδήλωσεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἑναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ. Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔχῃς τὴν φυσικὴν καὶ πατριωτικὴν περιέργειαν νὰ τὴν ἀναγνώσῃς· ἐπειδὴ δὲ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἀντιγράψω ὀλόκληρον ἐντὸς ἐπιστολῆς, σοῦ μεταδίδω μόνον τὴν ἀρχὴν τῆς. «Ἀφιππεύοντες», λέγουσιν οἱ Ἕλληνες ἠθοποιοί, «ἐκ τοῦ Πηγᾶσθου, ὅστις ἐν τῷ παρελ-

θόντι κατά την νηπιώδη τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς κατάστασιν συμπιέσσειν ἡμᾶς πολλάκις εἰς αἰθέρια ὕψη, εἰς ἐλπιδοφόρα καὶ ψυχοτερπῆ ὄνειρα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπροσπελάστους τοῖς πλείστοις κορυφάς, ἔνθα αἱ Μοῦσαι μεθύσουσι τοὺς θνητοὺς ἐκ τῶν ἀθανάτων καμάτων τῆς Ἰπποκράτης, λέγοντες ξηρὰ ξηρὰ . . . κ. τ. λ». Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι οὔτε παρέλειψα, οὔτε προσέθηκα συλλαβὴν εἰς τὸ αὐθεντικὸν τῆς προκηρῦξεως κείμενον. Δὲν προσθέτω δὲ καὶ σχόλιον κανέν, διότι . . . οὐδὲ διότι, νομίζω, χρειάζεται. Πρώτη παράστασις ὑπῆρξεν ἡ τοῦ Μάξβελ, «εἰζόχου δράματος τοῦ Ἰουλιου Βαρβιέ», ὡς λέγει ἡ θεατρικὴ προκήρυξις, «εἰς πράξεις πέντε καὶ ἓνα πρόλογον, μεγάλην ἐμποιήσαντος αἰσθησιν ἐν Παρισίοις, διότι παριστᾶ πάσχουσαν τὴν πεπληρωμένην δικαιοσύνην.» Φέρουσι δὲ ὁ πρόλογος καὶ οἱ πέντε τοῦ δράματος πράξεις τὰς ἐξῆς φοβερὰς ἐπιγραφάς: *Θανατικὴ ἐκτέλεσις, ὁ υἱὸς τοῦ δολοφόνου, ἁδελφὸς καὶ ἀδελφὴ, τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὄραμα, ἡ τιμωρία.* Φοβεῖσθαι σύ; ἐγὼ φοβοῦμαι, φίλη μου, καὶ δι' αὐτὸ, σοῦ ἐξομολογοῦμαι τὴν ἁμαρτίαν μου, μόλις κατώρθωσα νὰ ἀκούσω τὸν πρόλογον. Ἡ φρίκη μου ὑπῆρξε τιοιαύτη, ὥστε τὰ νεῦρά μου ἤρχισαν νὰ χορεύουν, καὶ ἀνεχώρησα εὐθὺς μὲ σφοδρὸν πονοκέφαλον. Ἀναντιρρήτως αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις δὲν μὲ στέργουν. Ἦμην πάντοτε κρᾶσεως ἀσθενοῦς, καὶ δι' αὐτὸ κάμνω ἀκόμη ψυχρολοσίαν. Πλὴν τί τὰ θέλεις μ' ὅλην αὐτὴν τὴν τακτικὴν θεραπείαν τῶν νεύρων μου, εἶνε ἀκόμη ἀπρόσιτοι δι' ἐμὲ αἱ συγκινήσεις τῶν οἰκογενειακῶν δραμάτων τοῦ Μενάνδρου. Δὲν δύναμαι λοιπόν, βλέπεις, νὰ σοῦ γράψω λεπτομερέστερον τὰ κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ σοῦ λαλήσω ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μας θεάτρου, ὅταν δοθῇ καμμία κωμῆδία ἢ ἄλλη τις παράστασις ἡρεμωτέρα, τὴν ὁποίαν νὰ καταπίνῃ εὐκολώτερον ὁ ἀσθενὴς μου στόμαχος.

Ἐξελθοῦσα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤξεύρεις τί ἔκαμα; μετέβην εὐθὺς ἀπέναντι εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὅπου ψάλλει σήμερον καὶ μουσουργεὶ θιάσος γερμανῶν καὶ γερμανίδων, ἡ κυριολεκτικώτερον βοηρῶν καὶ βοηρίδων. *Quantum mutatum ab illo* τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ Ἄντρον! Οὔτε ἄνθη πλέον, οὔτε σκιαί, οὔτε ὑδάτων ψιθυρος, οὔτε παράσχιον *μονοπάτι!* Καθίσματα μόνον ξύλινα τριγύρω, καὶ τραπέζια μὲ ποτήρια ζύθου, νωργιλέδες ποὺ καὶ ποὺ ἀναδίδοντες τὰς κυανώεις των ἔλικας διὰ τοῦ ἀραιῦ φιλύματος τῶν ὀλίγων περισπέντων δένδρων, καὶ σκηνίδωμά τι, ἀπομιμούμενον δῆθεν σκηνὴν, καὶ μεταφερόμενον ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας καὶ συμφωνίας τοῦ ἰδιοκτῆτου. Ἀφ' οὔτου τὸ πρῶτον, πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν, εἰσέβαλεν εἰς τὸν ποιητικὸν ἐκεῖνον χώρον ὁ πρῶτος ἐπισκε-

φθεις τὰς Ἀθήνας γερμανικὸς μουσικὸς θιάσος, ἦτοι ἡ Μαρίκαις, ὡς ἐπωνόμασεν αὐτὸν τὸ πυκνὸν πλῆθος τῶν θαυμαστῶν του, τί δὲν εἶδε τὸ πτωχὸν αὐτὸ Ἄντρον, καὶ τί δὲν ἤκουσεν! Ἦκουσε τὴν *Risette* τραγωδοῦσαν διὰ τῆς ἀνδρικής τῆς φωνῆς τὴν *femme du sapeur*, τὴν *Stella del nostro amore* ἐν ἰταλικῇ δωδιᾷ, καὶ τὰς κωμικὰς προσλαλίας τοῦ ἑλληνοσ κλων Μανώλη! Εἶδε τὸν Φραντζῆν καὶ τὴν ἀμερικανίδα σχοινοβάτιδα, ἣτις ἀνῆρτα ἀπὸ τοῦ τραγῆλου τῆς ἑκατὸν ὀκάδων βάρους ἤκουσεν *amanèr* καὶ εἶδε ταχυδακτυλογράφιον! Ὅλα τὰ εἶδε, καὶ σήμερον πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὰ πρῶτά του,

comme on revient toujours
à ses premiers amours,

καὶ ἔχει βοηρούς μουσουργοὺς, οἵτινες πίνουσι τὸν ζύθον τῶν ἀπαθῆστατα ὀσάνικς δὲν παίζουσι, καὶ αἰοιδοῦς βοηρίδας, αἵτινες, ὀσάνικς δὲν ψάλλουσι, περιφέρουσι τὸ ἱλαρὸν των μειδιάμα καὶ τὸ πινάκιόν των εἰς τοὺς θεατὰς!

Ἦλλαξεν ἄμως οἱ καιροὶ ἔς τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!

Δὲν βρέχει πλέον ἀργυρὰ νομίσματα οὐδὲ χαρτονομίσματα αἰδημένως συνεπτυγμένα ἢ περιπαθῆς λατρεία τῶν θεατῶν· δὲν φωλεύουσι πλέον εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων τοῦ πυκνοῦ συμφύτου ἄλλοτε κήπου οἱ γηραιοὶ λάτρες τῆς *Τούμπλας* καὶ τῆς *Ανρας*, ἀναμένοντες ἐν των μειδιάμα ὡς δρόσον τοῦ οὐρανοῦ· οὐδὲ ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη νὰ συνοδεύσωσι τὰς μουσουργοὺς νεάνιδας εἰς τὰς οἰκίας των κλητῆρες καὶ χωροφύλακες, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἵνα προφυλάττωσιν αὐτὰς κατὰ τοῦ ἐξηήμενου ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἀκροατῶν! Οἱ χρυσοὶ χρόνοι τῆς ποιητικῆς ἐκεῖνης νηπιότητος τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεῖ, καὶ σήμερον μόλις ποὺ τολμᾷ ἡ δεκάρα νὰ περιφρονήσῃ τὸ πεντάλεπτον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χειρουμάκτρου τοῦ πινακίου, μόλις τὸ χεῖλος τῶν ἀδιαφόρων ἀκροατῶν ἀνοίγεται εἰς ἀνάλατόν τινα φιλοφροσύνην πρὸς τὴν χαλκολογοῦσαν μουσουργόν, καὶ τὸ περικαθήμενον κοινὸν δυσκόλως μόλις συγκατατίθεται νὰ μειδιάσῃ πρὸς τὴν ὑλακώδη μελωδίαν τοῦ:

Auf der Au . . . Au . . . Au . . . Au!

ἦν κραυγάζουσι ἐναμίλλως τέσσαρες γερμανικαὶ χάριτες, ἐνδεδυμένα κατὰ παράδοξον κωλαισθησίαν ὅλα τῆς ἱριδος τὰ χρώματα!

Γινόμεθα βλέπεις πρακτικώτεροι σημεῖραι καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις! Ἐπαύσαμεν πρὸ καιροῦ νὰ τρεφόμεθα μὲ ἀτμούς καὶ αἰσθήματα· ἀποβλέπομεν εἰς τὴν οὐσίαν κυρίως· ἀνάγομεν ὅλα εἰς τὴν ὑπερτίμησιν ἢ ὑποτίμησιν, καὶ, φιλολογικῶς, κινδυνεύομεν μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ γείνωμεν ὀπαδοὶ τῆς πραγματικῆς σχολῆς τοῦ *Assomoir* ἢ τοῦ *Αὐτοκτορείου* (!), ἀν προτιμᾶς τὴν ἑλληνικὴν μετάφρασιν.

Ἀπέρχασαι τέλος, μοῦ γράφεις, εἰς τὴν λίμνην

τοῦ Κόμου, καὶ ἐκεῖ θὰ σοῦ διευθύνω τὴν προ-
σεχῆ μου ἐπιστολήν. Μὴ λησμονήσης, ὅτι θέλω
λεπτομερῆ ἔλθεσιν τῶν πρώτων σου ἐντυπώσεων.

ΣΟΦΙΑ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηιοῦ.]

180.

Μετανοεῖ ὁ κακοποιός, ἀλλ' ἡ μεταμέλεια αὐ-
τοῦ κυρίως δὲν πηγάζει ἐκ τῆς συναισθήσεως
τῶν κακῶν, ὅσα ἔπραξεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ φόβου τῶν
κακῶν, ὅσα ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ πάθῃ ἕνεκα
τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦ.

181.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀστατος καὶ πᾶσαν ἄλλου
προθύμως δέχεται γνώμην, ἕνεκα τῆς κουφότη-
τος τοῦ νοῦς αὐτοῦ, ἢ τῆς ἀσθενείας τοῦ χαρα-
κτῆρος αὐτοῦ. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀστασίας
εἶδος συγγνωστοτέρας, διότι αἰτίαν ἔχει τὴν
ἐκ τῶν πραγμάτων ἀηδῖαν.

182.

Καθὼς αἱ τῶν φαρμάκων συνθέσεις περιέχουσι
καὶ δηλητήρια, οὕτω καὶ τῶν ἀρετῶν αἱ κατα-
σκευαὶ περιλαμβάνουσι καὶ κακίας, ἡ δὲ φρόνη-
σις συγκιρναὶ καὶ μετριάζει τὸ ὅλον, μεταχειρί-
ζεται δὲ αὐτὸ κατὰ τῶν δεινῶν τοῦ βίου πε-
ριστάσεων.

183.

Πρὸς ἔπαινον τῆς ἀρετῆς, πρέπει νὰ ὁμολο-
γήσωμεν ὅτι τὰ μέγιστα τοῦ ἀνθρώπου δυστυ-
χήματα προέρχονται ἀπὸ τῶν κακουργημάτων
αὐτοῦ.

184.

Ὁ ὁμολογῶν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, σκοπὸν
ἔχει διὰ τῆς εὐλικρινείας αὐτοῦ ταύτης νὰ δυ-
σωπῆσθαι τὴν περὶ αὐτοῦ κακὴν τῶν ἄλλων γνώ-
μην, ἣν διεμόρφωσαν αὐτὰ αὐτοῦ τὰ ἐλαττώ-
ματα.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τίς ἔκτισε τὸν κόσμον; ἤρῳτα μὲ ἀπει-
λητικὴν φωνὴν πατὴρ τὸν δεκαετῆ υἱὸν του, εἰς
τὴν ἱερὰν κατήχησιν ἐξεταζόμενον. Ὁ δυστυ-
χῆς παῖς, φοβισμένος ἀπὸ τὰς καθ' ἑκάστην αὐ-
στηράς καὶ διὰ ζύλου συνοδευομένης τοῦ πα-
τρὸς ἐρωτήσεις «τίς ἔσπασε τὸ ποτήριον; τίς
ἄφηκε κατὰ γῆς τὸ βιβλίον; κτλ.», καὶ συνει-
θισμένος πρῶτον νὰ ἀρνῆται τὸ πρᾶγμα, ἔπειτα
δὲ νὰ τὸ ὁμολογῇ καὶ νὰ ζητῇ συγγνώμην, ἀπε-
κρίθη τρέμων, «ὄχι ἐγώ, πατέρα.»—Μωρὰ ἀ-
πάντησις! πρόσεχε σ' ἐρωτῶ ἄλλην μίαν φορὰν
καὶ ἀλλοίμονον εἰς σέ, ἄν. . . τίς ἔκτισε τὸν
κόσμον; Τότε ὁ παῖς μὲ δακρυσομένους ὀφθαλ-
μοὺς καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην, ἔν' ἀποφύγη
τὸν δαρμόν, ἤρχισεν «ἐγώ, πατέρα, ἀλλὰ δὲν τὸ
ξανακάμνω.»

ΔΗΘΕΙΑΙ

Ἐτοὺς φιλαργύρους δόθηκε αὐτὴ ἡ κατασχὴν,
Ἐεθάφτονται τὰ πλοῦτή τους, ἀφ' οὗ θαφτοῦν ἐκεῖνοι.

*

Εἶνε τῶ ὄντι εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὅπου λάχει
ἀσθενῆς ὦντας ἔξυπνος, σὰν δούλος ὑπνον νᾶχη.
Ἐκεῖνος ὅμως ἀγρυπνεῖ καὶ 'ς τὸ παχὺ του στῶμα,
Ὁ δούλος δὲ ὑπνον βαθὺν κοιμᾶται καὶ 'ς τὸ χῶμα.
Ἄλλ' αἱ φροντίδες αἱ πολλαῖς, τοῦ στομαχοῦ οἱ πόνοι,
Κατακεντῶν τὸν πλούσιον 'ς τὸ ἀπαλὸ σεντόνι.
Τότ' ἡμπορεῖ ὁ πλούσιος νὰ κοιμηθῇ μίαν ὥραν,
Ὅποταν ἀγάγη ὄπιον ἢ ἔχη μανδραγόραν. (I. Ρίζος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄν τὸν μῆνα τοῦτον τὸ ἀτμόπλοον *Οὐέρδερ*
ἀποπλέει ἐκ Νέας Ὑόρκης ἵνα ἐκτελέσῃ τὸν πε-
ρίπλοον τῆς γῆς. Ὁ περίπλους θὰ διαρκῆσθαι δε-
καεξ μῆνας, οἱ δ' ἐπιβάται κατὰ τὸ πλεῖστον
εἶνε φοιτηταί. Τὸ περίεργον τοῦ περίπλου τού-
του εἶνε, ὅτι ἐν τῶ πλοίῳ θὰ συντάσσῃται καὶ
ἐκδίδοται ἐφημερίς ἐβδομαδιαία, ἥτις θάποστέλ-
ληται εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἐκ τῶν διαφόρων
σταθμῶν οὓς θὰ ποιῇ τὸ πλοῖον ἐν Εὐρώπῃ, Ἀ-
φρικῇ καὶ Ἀσίᾳ. Ἀμερικανικὴ ὄντως ἐπίνοια.

Ἄν Τοῦρκος ὑπουργὸς εἶπε κατ' αὐτὰς εἰς
τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου Τύ-
που»: «Ἡ Ἑλλάς εἶνε ὡς ἡ μυῖα, ἡ ἐνοχλοῦσα
τὴν παρειὰν ἡμῶν» ὅσον τὴν διώκομεν, τοσοῦ-
τον ἐπανερχεται αὕτη. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐρεθίσθῃ
ἡμᾶς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ὅπως τὴν φονεύσω-
μεν, θὰ καταφέρωμεν κτύπημα κατὰ τῆς ἰδίας
ἡμῶν παρειᾶς.

Ἄν Ἐκ τοῦ τελευταίου τεύχους τῆς *Βρετα-
νικῆς Ἐπιθεωρήσεως* μεταφράζομεν τὰς ἐπο-
μένους Ἀφγανιστανικὰς γνώμας, ἐξ ὧν κατα-
φαίνεται πόσον διαφόρως ἡμῶν σκέπτονται περὶ
τῶν κυριῶν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι.

«Ἡ φρόνησις τῆς γυναικὸς εὐρίσκειται ὑπὸ
τὴν πτέρναν της.

«Παρθένον δύνασαι νὰ λάβῃς γυναῖκα τὴν
νύκτα, ὃ ἔστι μὲ κλειστὰ μάτια, ὡς λέγομεν,
ἀνεξετάστως. Χήραν δύνασαι νὰ λάβῃς τὴν ἡ-
μέραν, ὃ ἔστι μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν» ἀλλὰ
δὲν ὑπάρχει ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου καθ' ἣν νὰ
δύνασαι νὰ λάβῃς διεζευγμένην.»

Ἄν Κατ' ἔτος σχεδὸν τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνα-
φίνεται παρὰ τῶ βασιλεῖ τῆς Βαυαρίας ἡ κατέ-
χουσα αὐτὸν «σποραδικὴ μελομανία.»

Κατὰ τινὰ ἐπιστολήν ἐκ Μονάχου ὁ βασιλεὺς
παρήγγειλεν αἴφνης ἵνα ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ
διστήματι παρασκευασθῶσι δέκα παραστάσεις
κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ θεάτρου, μηδενὸς
ἑτέρου θεατοῦ παρόντος ἢ αὐτοῦ καὶ μόνου.
Μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐθνικῶν τινῶν δραμάτων
θὰ διδασθῇ δράμα τι γραφὴν ἐπίτηδες χάριν
τοῦ βασιλέως ὑπὸ τοῦ ἐκ Μονάχου ποιητοῦ Σμίθ,
εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπέβαλεν ὡς ὄρον ὅτι τὸ δρά-
μα τοῦτο οὐδαμοῦ θὰ διδασθῇ ἐν τῶ μέλλοντι,